

den 7de Novbr. om Aftenen — fik Tilslutning i det andet Thing og bleve enige om at bevilge Ministeriet det samme Beløb gjennem en midlertidig Finantslov for et vist Tidrum, saa forekommer det mig, at det, der streedes om, kun var Formen. Det var noget saa Underordnet og Ubetydeligt, at det aldrig kan kaldes en Ros for Landets udvalgte Mænd, at have anvendt en saadan Dag som den 8de Novbr. for at faae det endelig ordnet. Og hvad var ogsaa den Form, som det ærede Medlem henviste til i Mandags? Enhver af os erkjender fuldt og ligefremt, at det, der den Gang blev bevilget — jeg omtaler det blot for at sammenligne det med det her foreliggende Forslag — var Ministeriets Forlangende lige ud til den yderste Skilling. Det var en fuld Dækning af, hvad Ministeriet selv havde lavet sig den 12te April. Der var ikke En af os i hele Rigsdagen, som var uenig derom, og det blev yderligere godtgjort her i Salen af Ordførerne for begge Sider; men hvortil skulde saa den ønskede Forandring bruges? Det ærede Medlem, som nu er Ordfører for Forslagsstillerne (Bojsen), spurgte i Mandags, hvorledes jeg kunde sige, at Folkethinget havde opgivet sin Stilling, da det jo havde givet den Bevilling, som var Folkethingets; men dette er ikke rigtigt. Naar Formen skal bruges saaledes, saa er den ikke ret forstaaet, thi de 90 pCt. af den midlertidige Bevilling ere givne efter Regjeringens eget Forslag, men ikke efter Folkethingets Forslag, og de 10 pCt., som angaa de overordentlige Udgifter, ere i Overensstemmelse med den provisoriske Lov og ere ganske vist givne efter Folkethingets Forslag den 31te Marts; men hvorledes? Ikke efter Folkethingets frie Villie og selvstændige Bevilling, men gjennem en Bevilling, der blev givet under skriftlig og mundlig Forudsætning af, at der skulde træffes en Overenskomst med det andet Thing om en endelig Finantslov; de bleve ikke givne under den Forudsætning, at de skulde gives til en Regjering, der selv havde bevilget sig en provisorisk Lov. Altsaa en saadan Anvendelse af Formen bringer ikke Klarhed over hele Situationen, og det Samme siger jeg nu med Hensyn til det her foreliggende og Finantsloven for 1878—79, nemlig at det er ikke klart. Derimod vilde det være meget klart, om de Herrer vilde sige: Vi ville ikke have Kamp paa dette Spørgsmaal, vi ere kjede af Situationen, og vi opgive dette Punkt; men vi ville ikke, for at give dette et andet Skin, forlange, at Folkethinget fra ijsor til iaar, under det samme Ministerium, uden nogensomhelst paatrængende Nødvendighed, og uden at der kan opnaas nogensomhelst Fordel, skal gaa hen og ordne dette Forhold anderledes, end Folkethinget tidligere har besluttet. Jeg kommer nu ind paa det konstitutionelle Spørgsmaal, som det ærede Medlem (Bojsen) nævnte. Jeg skal blot bemærke, at det ærede Medlem tog

storlig feil. Jeg har aldrig tillagt dette Spørgsmaal nogen stor Betydning, men kun atkvat den samme Betydning, som hele Folkethinget har tillagt det. Man har gjort mig den Ære at vælge mig til Ordfører for Forslaget. Jeg har foreslaaet det, og Folkethinget har vedtaget det; men jeg nævnte før, og jeg nævner nu, der er ingenomhelst Al med dette Forslag; denne Betragtning har jeg viist, at jeg har havt i 3 Aar. Nu siger jeg altsaa til det ærede Medlem, der idtalte, at han nok kunde gaa ind paa det, thi han blev ikke Afguderit med Folkethingets Opfattelse, og han fik levende „Hør!“ fra den Side desovre (Th. Nielsen: Han sagde: med Folkethingets Beslutning). Ja, det er saa meget desto værre, thi Folkethingets Opfattelse kan forandres ved en Drøftelse; men naar Folkethinget har sætinet sin Opfattelse gjennem en Beslutning, saa maa man jo antage, at det er flet gjennem en moden Overveielse. Jeg troede imidlertid og tror endnu, at det maa være grundet paa en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Jeg troede, at vi to vare enige om, at det ikke just nu var Tiden til at rose sig af at ville opgive Folkethingets Beslutninger, som om dette var en god Egenkab; thi Et er Afguderit, og et Andet er en konsekvent Fastholden derved, saa længe som Forholdene gjøre det rigtigt. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde Æret, naar jeg sagde, at i samme Grad, som dette Forslag fraveg Folkethingets Opfattelse, i samme Grad indbefom det Modstandernes Opfattelse. Jeg tror, at det ærede Medlem ved en nyere Overveielse vil give mig fuldstændig Ret i denne min Betragtning; men naar han deraf tog Anledning til at sige — under „Hør!“ fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner) —, at, dersom denne Betragtning var rigtig, saa maatte vi erklære Forsætningen for ubrugelig, og saa kom vi ingen Veie, da er dette en fuldstændig Misforstaaelse af mine Bemærkninger, en fuldstændig urigtig Anvendelse af dem, og efter min Mening en mærkværdig Opfattelse af den nuværende Situation. Mene de Herrer da ikke, at for at bringe vore Anskuelser her baade i det Mindre og i det Større til at mødes med andre Anskuelser, maatte man have en Regjering, som havde i Sinde at gjøre sit Bedste i saa Henseende, og at det er en af Hovedbetingelserne for, at Samarbejde overhovedet kan finde Sted under vor Forsætning med de to Thing, at Folkethinget har en Regjering, som er saa vel-fundet mod det, at den vil arbejde paa at føve dets Beslutninger igjennem saa godt, den kan? Jeg troede, vi vare enige derom; men det ærede Medlem mener nu at kunne gjøre Indsigelse mod den almindelige Udtalelse fra mig, uagtet det ærede Medlem vel neppe erkjender, at det nuværende Ministerium er vel skiftet til at foretage den overordnede Ledelse af Folkethingets